

af Varetægtsfængsel, selv i Tilfælde, hvor der hverken er Fare for Flugt, Kollusion eller Forbrydelsens Fortsættelse, er derfor stor og saa meget større, som Dommeren selv skal varetage Anklagens Interesse. I Mod sætning hertil flyttes, efter det akkusatoriske System, Tyngdepunktet bort fra Afhørelsen af Sigtede derved, at det udtrykkelig erklæres for Sigtedes Ret ikke at svare, samtidig med at Dommeren som Dommer stilles lige over for den selvstændige Varetager af Anklagens Interesse (Politimester eller Overanklager). Men hermed bortfalder da ogsaa i væsentlig Grad Fristelsen til at anvende Varetægtsfængsel uden for Tilfælde, hvor nogen af de i § 167 anførte Grunde virkelig kræver det.

Et Mindretal (Hansen, Larsen og Nyholm) foreslaar en delvis ændret Affattelse af § 167.

Det bør efter dette Mindretals Mening i Paragrafen fremhæves, at Fængsling ikke maa ske i Følge enhver Mistanke om, at den paagældende har begaaet en Forbrydelse af den i Paragrafen ommeldte Art. Ordet „Mistanke“ er efter Sprogbrugen yderst omfattende, men Frihedsberøvelse maa ikke finde Sted paa Grund af en løs Mistanke hos Politiet eller Dommeren. Det maa kræves, at der foreligger „skellig Grund“ til Mistanke.

For at en Person, der ikke henhører til de i Paragrafens Nr. 1 omhandlede Personer, skal kunne fængsles, for at forhindre ham i at flygte o. s. v., er det ikke tilstrækkeligt, at der haves „Føje“ til Frygt i saa Henseende. Ordet „Føje“ er ligesom Ordet „Mistanke“ et meget elastisk Begreb. Der er formentlig Grund til noget nærmere at bestemme dette Begreb, hvilket passende kan ske ved at tilføje Ordet „særlig“, hvorved denne Forudsætning for Fængsling hæves ud fra det rent subjektive Skøns Omraade.

Af dette Mindretals Medlemmer er *Hansen* meget utilbøjelig til at tilstede Fængsling af den i Paragrafen under Nr. 2 b anførte Grund. Det Misbrug, der utvivlsomt under den hidtidige Strafferetspleje har fundet Sted i Retning af Arrestationers Hyppighed, skyldes hovedsagelig den Omstændighed, at man uden Lovhjemmel har anerkendt som Arrestationsgrund Frygten for, at den Sigtede, hvis han lades paa fri Fod, skal, som det hedder, „modvirke Sagens Oplysning“, hvorunder man vil være tilbøjelig til at indbefatte enhver Virksomhed fra Sigtedes Side for at skaffe Beviser til Veje for, at han er skyldfri. I enhver

nogenlunde betydelig Sag kan denne Betragning benyttes og er i meget vidt Omfang blevet benyttet som Fængslingsgrund. Til Begrundelse af de allerfleste Arrestdekreter vil man finde anført, at „det til Sagens Oplysning anses nødvendigt at afsondre Sigtede fra Samkvem med andre“ eller lignende. Af denne Grund anser Forhørsdommeren sig for berettiget til, ofte lige indtil Undersøgelsens Slutning, at holde Sigtede fængslet, afskaaret fra alt Samkvem med Omverdenen, udelukkende henvist til at virke for sit Forsvar gennem Meddelelser til Forhørsdommeren. Der er formentlig Fare for, at denne forkastelige Praksis skal blive fortsat, hvis man i den ny Strafferetspleje indfører en Bestemmelse som den, der findes i Flertallets § 167 2 b.

Det erkendes imidlertid, at en Sigtet ikke bør forblive paa fri Fod, naar hans Virksomhed bevislig gaar ud paa fjærne Gerningens Spor eller paavirke andre til at afgive urigtig Forklaring. Men dette maa positivt godtgøres. En „Formodning“ eller „Antagelse“ om, at Sigtede vil gøre dette, bør ikke være tilstrækkelig Fængslingsgrund. I saa Fald vilde man kunne fængsle enhver Sigtet, som antages at have haft Medhjælpere til Gerningen, eller som staar i nært Forhold til Personer, som antages at kunne afgive Forklaring om Gerningen. Hvad særlig angaar „Fjærnelsen af Spor“, maa det erindres, at Lovudkastet vil hjemle Ret til at holde en Sigtet *anholdt* i indtil 4×24 Timer, forinden Fængslingskendelse behøves at afsiges. Dette Tidrum maa være fuldt tilstrækkeligt for Politiet til at konstatare „Gerningen“ og dens „Spor“ og til foreløbig at afhøre de den Sigtede nærstaaende Personer, der antages at have været Øjenvidner til Gerningen. Derved turde ogsaa Anklagemagten have tilstrækkelig Adgang til at indvinde det „Forspring“, som det antages, at den Sigtede har.

Kommissionens Medlemmer, *Larsen* og *Nyholm* kunne i meget tiltræde de ovenstaaende Bemærkninger, men antage dog, at Fængsling bør kunne finde Sted, selv om det ikke positivt godtgøres, at Sigtede er i Færd med at fjærne Spor, paavirke Vidner eller lignende. Det maa efter disse Medlemmers Mening være tilstrækkeligt, at der oplyses Omstændigheder, som give særlig Grund til at vente en saadan Virksomhed fra Sigtedes Side.

I Henhole til disse Bemærkninger foreslaar nævnte Mindretal § 167 affattet, som følger, idet de ved 2 c anførte Alternativer angive henholdsvis Hansens og de to andre Medlemmers Forslag paa dette Punkt: